

**CUESTIONES DE
ACTUALIDAD
DESDE LA
ÓPTICA DE
EXPERTOS
UNIVERSITARIOS**

COORDINACIÓ

Sebastià Serra i
Busquets♦
Antoni Vives
Reus♦
Rafel Puigserver
Pou (CEDOC-UIB)

► TEMA

Com frenar la desertització?

La desertització també va cap al nord. O es fan passes de lluita contra el canvi climàtic o fins i tot la mar Mediterrània no podrà evitar que el desert del Sàhara faci el bot cap al sud d'Europa, incloent-hi bona part de la península Ibèrica, el nostre arxipèlag i part d'Itàlia.

La Murada Verda: la defensa contra el Sàhara

♦♦ Bernat Sacares Salas *

El desert del Sàhara, el més gran del nostre planeta, és un dels espais més calorosos i secs del món. Les poblacions que hi viuen, generalment tribus com els berbers estan acostumats a aquestes condicions. Tot i això, el principal problema afecta aquelles poblacions que viuen als seus límits que pateixen la progressiva expansió del desert.

Davant aquesta situació les poblacions que viuen al sud del desert com en el Sahel (regió entre el Sàhara i l'Àfrica subsahariana o la sabana sudanesa) es va decidir fer un macroprojecte per combatre la desertificació i el canvi climàtic. El nom d'aquesta idea es denomina com la Iniciativa per la Gran Muralla Verda del Sàhara i el Sahel o La Gran Muralla Verda. En definitiva, l'objectiu seria la creació una gran franja d'arbres que aniria des de la costa atlàntica fins al corn d'Àfrica formant una barrera que protegís

les poblacions del sud de l'expansió del desert.

Aquesta iniciativa és dirigida per la Unió Africana formada pels 55 estats d'Àfrica per ajudar a millorar les condicions de vida dels milions de persones que viuen al sud del gran desert. Així mateix, la creació de paisatges verds fomentaria noves àrees productives i de treball. Un exemple seria que els arbres

plantats poden generar fruits, permetent la seva collita per ajudar a l'alimentació dins alguns dels països. Per tant, el projecte beneficia en dos nivells a la població africana: com forma de combatre la desertificació expansiva del Sàhara cap a l'Àfrica Subsahariana i per crear àrees productives al Sahel molt empobrida per la inestabilitat política i les condicions àrides. La Unió Africana, en el seu paper d'organisme internacional s'encairrega, a través de la cooperació entre els països del Sahel, de formar la gran muralla verda. Tot i les nombroses dificultats, és admirable un projecte tan gran de lluita contra el canvi climàtic a Àfrica. De totes maneres, esperem poder veure en un futur una gran i frondosa murada verda que ajudi al nostre debilitat món.

* Graduat en Història per la UIB i estudiant del Màster de Patrimoni Cultural

► TEMA

Literatura i xarxes socials

Núria García, coneguda a les xarxes socials com «L'escriptora esportista» ha sabut llaurar-se un lloc destacat en l'àmbit de la novel·la autopublicada. Dotada d'una extraordinària imaginació, cultiva el gènere de la ciència-ficció i ja ha publicat vuit novel·les. Una d'elles, titulada 'Es vida', ha estat traduïda a l'anglès.

La escritora deportista que hace brillar la ciencia ficción

♦♦ Eduardo del Valle Pérez *

Entrevistamos a Núria García en la cafetería Can Cannoli, de Santa Maria del Camí. Núria se inició en la escritura con quince años al ganar su primer reconocimiento literario en Viladecans como coautora de un relato de ficción. Posteriormente, publicó su primera no-

vela, Max Alongué Mágico, dirigida al público infantil.

Durante el confinamiento encontró tiempo para enfrascarse en la escritura de su primera novela autopublicada titulada *Es vida*. La autopublicación es un camino elegido por muchos autores debido a la dificultad de lograr publicar su primera obra con una editorial y darse a conocer. Entre las obras autopublicadas encontramos ficción de calidad cuyo perfil no encaja en la li-

nea editorial de ciertas editoriales, pero que gozan de un público lector fiel y numeroso, como es el caso de las obras de Núria García.

Las redes sociales son su principal medio de publicidad. La pasión de esta autora y su ímpetu creativo se trasladan a sus obras y sus lectores, que tienen la oportunidad de conocerla en las presentaciones de sus novelas. Núria García participó en el último congreso de novelistas autopublicados que tuvo lugar en mayo, en el Parque del Alamillo de

Sevilla, que concentró alrededor de trescientos autores. Allí recibió la visita de numerosos lectores fieles a su trayectoria literaria.

Esta autora dedica una media de cinco horas diarias a escribir haciendo gala de una férrea y apasionada disciplina. Actualmente, trabaja en su nueva novela de ciencia ficción y misterio titulada *Insuspire* para la que se ha documentado profusamente. Su fuente de inspiración, como buena lectora, bebe de la ciencia ficción, la novela histórica, la literatura de terror o la ciencia ficción. Entre sus directores predilectos se encuentran Steven Spielberg y Guillermo del Toro.

La trayectoria de Núria García augura sorpresas literarias tras las maravillosas obras que ya nos ha legado.

* Cap de Digitalització i Preservació Digital, Servei de Documentació i Arxiu de la UIB

► TEMA

Cròniques des de Mallorca

Un dels manuscrits més antics del Llibre dels Feits, la crònica de Jaume I, té una trajectòria «mallorquina», que va del segle XIV fins a mitjan segle XX, que aquí es reconstrueix de manera sintètica.

Un manuscrit «mallorquí» del Llibre dels Feits

♦♦ Gabriel Ensenyat Pujol *

D'entre els diferents manuscrits del *Llibre dels Feits* que s'han fet servir com a text de referència a l'hora de presentar-ne l'edició, el preferit ha estat la còpia endegada a Poblet el 1343 per Celestí Destorrents, avui a la Biblioteca Universitària de Barcelona. A falta de l'original, perdut, aquest n'és el

més antic i, per tant, en ser el més proper cronològicament a la primigènia redacció, té sentit que se li atorgui una major fiabilitat. Ara bé, una altra còpia de 1380 té tants ingredients o més per disputar-li aquest privilegi. És un manuscrit obra del copista aragonès Juan de Barbastro, el qual va basar la seva còpia en l'exemplar 'oficial' existent aleshores al Palau Reial, per la qual cosa pot ser considerat el més rigorós des del punt de vista textual.

Deixant de banda la preponderància de l'un o de l'altre, és interessant remarcar la trajectòria mallorquina del segon. Sabem que sis anys més tard de la seva confecció ja es trobava a Mallorca. El que no coneixem amb certesa n'és la destinació, però uns dibuixos de l'època poden fer pensar que el còdex devia ser en poder dels dominics. A partir d'aquí en podem resseguir la trajectòria mallorquina. Les marques de lectura datables a la primera del segle XV comencen

a mostrar grafies reveladores del parlar mallorquí. Els escolis del segle XVI mostren que el manuscrit romaní a Mallorca i que era objecte reiterat de consulta per part d'erudits. Fins al punt que diversos fulls estaven tan deteriorats que durant aquesta centúria hom els substituï per uns altres de nous.

Mentrestant, al segle XVIII, el còdex passà a mans de l'erudit Guillem Terrassa. D'ell anà a parar a Antoni de Togores, comte d'Aiamans (1740-1798). Al segle XIX, erudits com Jovellanos, Quadrado, Bover, etc, el consultaren. A principis del segle XX fou adquirit pel bibliòfil català Isidre Bonsoms, que el deposità a la cel·la de la seva propietat a la cartoixa de Valldemossa. Al seu testament, el llegà a la Biblioteca de Catalunya, on finalment anà a parar el 1948.

* Professor del Departament de Filologia Catalana i Lingüística General de la UIB